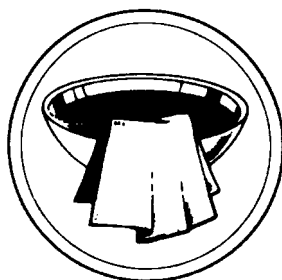

Metodistisk dåbssyn

Jørgen Thaarup

Dåbsslærens fremvækst i kirkens historie

Metodismen er en bevægelse, som voksede frem i tiden fra 1740 i England. Bevægelsen blev ledet af teologerne John og Charles Wesley, som både var inspireret af tidens frimenigheder og var tro overfor den Anglikanske Kirkes teologi og kirkeordning.

Wesleybrødrenes mor Susanna var datter af en præstefamilie med baggrund i Londons frikirkelighed, hvor troendes dåb blev praktiseret. Faderen Samuel Wesley var søn af en anglikansk præstefamilie, som i en lang periode havde støttet den puritanske og calvinsk inspirerede gren af kirken, men senere forandret ståsted til fordel for den klart anglikanske gren, hvor nogen indflydelse fra den lutherske reformation havde gjort sig gældende.

Med i metodismens anglikanske arv er således en sakramental dåbsforståelse, som er mærket af reformationerne på det europæiske kontinent i både luthersk og calvinsk retning henved 200 år tidligere.

Den lutherske lære om dåben blev udtrykt i Den augsburgske Bekendelse fra 1530 hvor det hedder, at dåben er nødvendig til salighed, og gennem dåben tilbydes Guds nåde, og at børn skal døbes, for at de ved dåben kan overgives til Gud og af ham tages til nåde. Den calvinske lære om dåben er udtrykt i Westminster-bekendelsen fra 1643, og heri læres der om dåben, at genfødslen ikke sker i sakramentet, men barnedåben fastholdes bestemt som indvielse til Kristus og optagelse i kirken.

I Den anglikanske Kirkes Religionsartikler fra 1563, revideret i 1662, spores påvirkning fra de forskellige kirkelige retninger. Og da John Wesley i 1784 fastsætter det dogmatiske grundlag for den første selvstændige Metodistkirke, videregiver han læren om sakramenterne og dåben, i den form, Den anglikanske Kirke har udviklet den:

"Sakramenterne, indstiftede af Kristus, er ikke blot kendetegn og mærke på kristne menneskers bekendelse, men de er snarere sikre tegn på Guds nåde og velbehag mod os, gennem hvilken han usynligt virker i os og ikke alene vækker, men også styrker og stadfæster vor tro på ham." (Rel. Art. XVI)

"Dåben er ikke blot et bekendelsestegn og et skelnemærke, hvorved de kristne adskiller sig fra andre, der ikke er døbt, men den er også et tegn på genfødsel eller den ny fødsel. Dåb af spæde børn skal bibeholdes i kirken." (Rel. Art. XVII)

Metodismens lære om dåben er ikke formuleret i en periode, hvor der var stridigheder og kontroverser, som kunne præge dåbsforståelsen. Oplysningstidens England var i det hele taget ikke tiden, hvor dåbsteologi blev det afgørende spørgsmål, som andre lærespørgsmål kunne indrettes efter. Og læren om dåben kunne slet ikke være direkte kirkedannende, som tilfældet havde været tidligere i kirkehistorien.

Den sakramentale forståelse af dåben blev der værnede om på samme måde, som det andet sakramente, nadveren, blev styrket. Samtidig blev de evangeliske aspekter sat i stærk fokus med understregning af den personlige og individuelle omvendelse, forberedt af syndserkendelse og anger. Det var karakteristisk, at den sakramentale barnedåbspraksis og den evangeliske omvendelsesteologi blev fastholdt som et frugtbart spændingsfelt, der virkede befordrende på frelsens personlige modtagelse. Ved en sakramental barnedåbspraksis lægges vægten på det, Gud gør. Ved en evangelisk omvendelsesteologi lægges vægten på menneskets tilslutning til evangeliets sandhed. I den almene kirkehistorie har der været en tendens til, at en betoning af det, Gud gør, svækkede betydningen af menneskets "ja," og ligeledes den anden vej, at en betoning af menneskets vilje og beslutning i overgangen til at blive kristen ville betyde en svækkelse af Guds virke. Guds gerning, det sakramentale princip, og menneskets tilslutning, det evangeliske princip, har ofte virket som poler, der afsporede andre dele af tros læren, når kravet om logik skulle opfyldes. Ved metodismens frembrud betonede Guds initiativ og suverænitæt, men uden på nogen måde at svække menneskets tilslutning og omvendelse.

En ikke uvæsentlig faktor i udformningen af dåbspraksis og ritualer var studier af Kirkefædrene fra ca. år 90 til ca. år 400, herunder fromheds- og menighedslivet i den græske del af Oldkirken, det vil først og fremmest sige områderne Lilleasien,

Syrien, Ægypten og Grækenland samt Østkirkens lære om Helligånden. Øget brug af symboler og betoningen af dåbsundervisningen kan bl.a. henføres hertil. Ligeledes påpeger de første metodistteologer, at Oldkirken ikke udviser noget krav om ensartethed i dåbspraksis selvom dåb af spædbørn er det mest fremherskende. Denne i teorien tolerante holdning til forskelle i dåbspraksis fik ingen reel betydning ved metodismens frembrud. Wesley's eneste skriftlige vurdering af samtidens gendøbere var, at han ikke fandt dem særligt fromme eller inspirerende. Dåbspørgsmålet vurderet løsrevet var havde ikke Wesley's interesse.

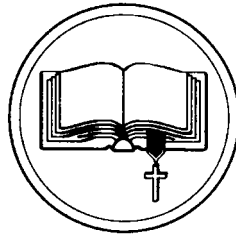
Vor tids danske metodister kan ikke sige sig fri for, at den nordamerikanske version af metodismen har været mest toneangivende af den simple årsag, at metodismen her fik størst udbredelse og først udkrystaliserede sig i en egentlig kirkedannelse. Metodismen i Danmark er et resultat af amerikansk metodisme, sådan som den fremstod i midten af det nittende århundrede.

I løbet af forrige århundrede og især efter Den store Vækkelse 1830 - 60, som prægede alle de amerikanske, protestantiske kirker i samme retning, mistede dåbsteologien sin balance mellem de sakramentale og evangeliske aspekter. De nære forbindelser mellem de protestantiske kirker og den forholdsvis udveksling af medlemmer betød, at dåbsteologierne i disse kirkesamfund smittede af på hinanden og med tendens til, at den laveste fællesnævner sejrede. Dåben blev blandt det almene kirkefolk mere og mere betragtet som en ren symbolhandling.

Med til billedet hører også, at metodismen i Amerika led under en konstant mangel på ordinerede præster i kirkens første 75 år. Lægprædikanternes afgørende rolle i etableringen af metodismen i Amerika og de skiftende vækkelsers enorme omfang ganske enkelt betød, at mange mennesker ikke blev døbt selvom de levede som aktive kristne.

Sakramentaliteten, handlingens objektive betydning, Guds gerning i handlingen, blev nedtonet, og bekendelsesdimensionen, handlingens subjektive betydning, kirkens og individets handling, blev betonet, men begge dele har hele tiden været med.

I metodismens engelske og amerikanske sammenhæng har der i perioder (Storbritannien: 1760-80 og USA: 1810-60) været heftige teologiske opgør med den calvinske udformning af læren om, at menneskets frelse eller fortabelse var forudbestemt af Gud. Metodisterne betragtede denne lære som en trussel mod sand evangeliske forkyndelse og hævdede i stedet for 1) at alle mennesker får del i Guds nåde, 2) ethvert menneskes mulige omvendelse, og 3) at nåden skænker mennesket evnen til aktiv modtagelse af egen frelse. Opgøret med det syn, at mennesket ingen fri vilje har og ikke frit kan vælge frelsen og en øget betoning af dåbens subjektive aspekter finder sted indenfor den samme tidsperiode.

Voksen dåbspraksis har visse steder været et resultat af denne balance-forskydning, uden at dette i sig selv har udløst teologiske konflikter eller noget krav om ensartet dåbspraksis indenfor den globale metodisme, men barnedåbspraksis er fortsat det mest almindelige.

Metodistteologer i nyere tid ser det som deres opgave at reformulere dåbsteologiens sakramentale betydning i den hensigt, at genskabe det oprindelige ikke-polariserende, men frugtbare spændingsfelt mellem dåbens sakramentale og evangeliske aspekter.

I Nordeuropa har forholdet til lutherdommen haft stor betydning, fordi denne trosretning i århundreder har været næsten totalt dominerende og givet hele befolkningen den grundholdning, at kristendom kun kan forstås på den måde, som lutherdommen lærer. Når det drejer sig om dåbslæren har det for metodisterne betydet, at man i perioder har lagt forholdsvis stor afstand til opfattelsen, at Gud virker i dåben, samtidig med at det lutherske miljø positivt har medvirket til, at metodisterne altid har fremholdt dåbens store betydning.

Kirken udsendte i 1992 (revideret i 1996) et studiedokument, for at igangsætte en teologisk proces. I dette dokument er der tydelig reference til et dokument om dåb, nadver og embede, som Kirkernes Verdensråd vedtog i 1982. Tendensen bevæger sig i retning af en styrkelse af læren om dåbens sakramentale betydning, men uden at svække de dele af den kristne lære, hvor der appelleres til menneskets beslutning og vilje til at modtage Guds gave.

Bibelsk baggrund

Methodismens oprindelse er den nytestamentlige menighed. Metodismen betragter sig selv som klart protestantisk og har derfor protestantismens forståelse af Bibelens suveræne betydning for enhver teologisk formulering.

NT giver os ingen samlet dåbslære. Det betyder naturligvis ikke, at NT ikke indeholder tekster om dåb. Der er blot ingen af NT's forfattere, der har sammenkrevet en egentlig dåbsteologi med det formål at viderebringe en sådan. Dåbsteologien levede mere i traditionen, i liturgien, end i NT's nedskrevne lære.

NT afspejler dåben i funktion for Guds Rige. Dåben er ikke et mål i sig selv og er ikke bragt i fokus. Men indirekte i teologiske udredninger om frelsens indhold og om overgangen til at blive kristen, finder vi NT's dåbsteologi.

"For I er alle Guds børn ved troen, i Kristus Jesus. Alle I, der er døbt til Kristus, har jo iklædt jer Kristus." (Gal. 3:26-27)

"Eller ved I ikke, at alle vi, som er blevet døbt til Kristus Jesus, er døbt til hans død? Vi blev altså begravet sammen med ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv." (Rom. 6:3-4)

"For i ham bor hele guddomsfylden i kød og blod, og i ham, som er hoved for al magt og myndighed, er I blevet fyldt med den. I ham blev I også omskåret, ikke med hånden, men ved at aflægge det syndige legeme, ved omskærelsen til Kristus, da I blev begravet sammen med ham i dåben, og i den blev I også oprejst sammen med ham ved troen på Guds kraft, der oprejste ham fra de døde. Også jer, der var døde i jeres overtrædelser, uomskårne på kroppen, gjorde Gud levende sammen med ham, da han tilgav os vore overtrædelser." (Kol. 2:9-13)

"For vi er alle blevet døbt med én ånd til at være ét legeme, hvad enten vi er jøder eller grækere, trælle eller frie, og vi har alle fået én ånd at drikke." (1.Kor. 12:13)

"Men da Guds, vor frelsers, godhed og kærlighed til mennesker blev åbenbaret, frelste han os, ikke fordi vi havde gjort retfærdige gerninger, men fordi han er barmhjertig; det gjorde han ved det bad, der genføder og fornyer ved Helligånden, som han i rigt mål udgød over os ved Jesus Kristus, vor frelser, for at vi, gjort retfærdige ved hans nåde, i håbet skulle blive arvinger til evigt liv - troværdigt er det ord!" (Tit. 3:4-7)

Dåbspraksis

NT's beskrivelser af mennesker, der bliver døbt, skildrer menneskers overgang fra en anden religion til kristendommen. Der er tale om første generations kristne - en tydelig missionssituation, som nødvendigvis må forudsætte forkyndelse og tro.

På missionsmarken i dag, hvor der er tale om, at mennesker af anden religiøs observans overgår til den kristne tro, viser kirkerne ikke umiddelbar uenighed omkring dåb, så i den situation med første generations kristne, er der ikke stor diskussion om dåbspraksis og det bibelske grundlag.

NT siger imidlertid intet om dåb af anden generations kristne. Hvis man vælger at ligestille børn af aktive kristne familier med bevidste udøvere af ikke-kristen livsstil, læs: hedninger, er der tilsyneladende intet behov for diskussion af dåbspraksis. Så er børn i kristne familier hedninger, som er i behov for at blive kristnet bl.a. ved dåb. Dåbens betydning står naturligvis tilbage.

Hverken GT eller NT tillader os at gøre denne forenkling.

Dåb af børn af kristne familier og dåb af voksne af kristne familier er således i samme afstand fra de bibelske udsagn og deres missionssammenhæng.

I Apostlenes Gerninger skildres en række dåbsscener, som markerer indgangen til kristenlivet.

"De, som tog imod hans ord, blev døbt, og den dag blev der føjet næsten tre tusind mennesker til." (Apg. 2:41)

"Han befalede, at vognen skulle standse, og de gik begge ned i vandet, både Filip og hofmanden, og Filip døbte ham." (Apg. 8:38)

"Så gik Ananias, og da han kom ind i huset, lagde han hænderne på ham og sagde: 'Broder Saul, Herren har sendt mig, Jesus, som viste sig for dig på vejen hertil, for at du igen skal kunne se og blive fyldt af Helligånden.' Og straks var det, som faldt der skæl fra hans øjne, han kunne se igen, og han rejste sig og blev døbt." (Apg. 9:17)

"Mon nogen kan hindre disse mennesker i at blive døbt med vand, når de har fået Helligånden ligesom vi?' Han befalede da, at de skulle døbes i Jesu Kristi navn." (Apg. 10:48)

"Da hun og hendes husstand var blevet døbt...." (Apg. 16:15)

"De forkyndte nu Herrens ord for ham og hele hans hus. I denne sene natte tid tog han dem med og vaskede deres sår, og umiddelbart efter blev han selv og alle i hans hus døbt." (Apg. 16:32-33)

"Også mange af korintherne hørte og troede og blev døbt." (Apg. 18:8)

Forkyndelse, omvendelse, dåb, tro og fylde af Helligånden hører sammen og kendetegner *alle* indgangen til kristenlivet. Men skriftstederne udviser intet ensartet mønster. I Apg. 2:41 og 8:16 nævnes Helligåndens fylde efter dåben, hvorimod rækkefølgen er omvendt i Apg. 9:17 og 10:44. Troen nævnes kun direkte i 3 af 8 skriftsteder, og yderligere 3 steder nævnes undervisning og omvendelse.

I Apg. 16:15, 16:33, 18:8 og 1.Kor. 1:16 omtales dåb af hele husstande. Familien og husstanden udgjorde en enhed, som ikke direkte er sammenlignelig med vort tids super-individualisme. Husstandens myndige medlemmer tegnede hele enheden, og umyndige medlemmer herunder børn, mentalt svage og slaver fulgte naturligt med. De nævnte tekster skildrer, hvad der også er kendt fra nogle af Kirkefædrenes skrifter og fra den jødiske historiker Josephus, at overgangen til Jødedommen og Kristendommen ofte omfattede hele husstande. Personer, der skifter religion, kaldes proselytter. På jødisk hold kendes proselyt-dåb af hele husstande inkluderende børn helt tilbage til det første århundrede.

Rom. 6:4 regnes af flere bibeltolkere som et af de ældste udtryk, der afspejler forståelsen af dåbens indhold - måske hentet fra dåbsliturgien. Versene 3-5 indgår i en argumentation om kristenlivet her og nu.

"Ved I ikke, at alle vi, som er blevet døbt til Kristus Jesus, er døbt til hans død? Vi blev altså begravet sammen med ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv. For er vi vokset sammen med ham ved en død, der ligner hans, skal vi også være det ved en opstandelse, der ligner hans." (Rom. 6:3-5)

Paulus ser tilbage i tiden og ser dåben, som begyndelsen til kristenlivet. Dåben udtrykker, at den kristne forbindes med Kristi forsoningsdød, et skæbnefællesskab, således at det efterfølgende kristenliv må leves i kraft af Kristi opstandelse. Opstandelsen betegner ikke en fremtidig legemets opstandelse i et kommende Paradis, men betegner livet, som følger efter omvendelsen. De efterfølgende vers beskriver tydeligt, at opstandelsen her betyder et nyt liv levet i opstandelsens kraft. Dåben angiver overgangen fra det døende liv til det opstående liv, og dåbens indhold er fra den synsvinkel ikke forskellig fra forkyndelsens kerne. Dåb og kristenliv hører sammen.

Et andet meget væsentligt skriftsted er Kol. 2:11-13. Her benyttes samme tankegang som i Rom. 6:4, men med tydelig reference til den rituelle handling i Jødedommen, som dåben kommer til at videreføre. Dåben kaldes her for Kristus-omskærelsen.

"I ham blev I også omskåret, ikke med hånden, men ved at aflægge det syndige legeme, ved omskærelse til Kristus, da I blev begravet sammen med ham i dåben, og i den blev I også oprejst sammen med ham ved troen på Guds kraft, der oprejste ham fra de døde." (Kol. 2:11-12)

I 1.Pet. 3:20-21 benyttes ligeledes referencer fra GT til forklaring af dåbens betydning.

1.Kor. 12:13, Gal. 3:27 og Ef. 4:5 angiver, at dåben ikke blot vedrører forholdet mellem den enkelte og Gud. Dåben er indgangen til kirken, Kristi legeme, det kristne fællesskab.

Dåben er pagtstegn

	GT Den gamle Pagt	NT Den nye Pagt
Pagtens grundlag:	Udvælgelsen, exodus, offertjeneneste	Kristi forsoningsværk
Individuelt pagtstegn:	Omskærelse	Dåb
Kollektivt pagtstegn:	Påskefejring	Nadver
Bekræftelse af pagten:	Synagoge- og tempel gudstjeneste	Kristen gudstjeneste
Pagtens liv:	Et liv efter Mose lov	Et liv efter Kristi lov
Forudsætning for indgåelse af pagten: 1. generation!	- Abrahams slægt - Tilhørende proselyt-familie	- Forkyndelse og eget ønske - Tilhørende kristen familie
Praksis 1. generation!	- Omskærelse på 8. dagen - Individuel proselytdåb - Dåb af husstande	- Dåb af bekendende - Dåb af husstande
Forudsætning for indgåelse af pagten: 2. og følgende generation!	- Jødisk mor - Tilhørende proselyt-familie	- Forkyndelse og eget ønske - Tilhørende kristen familie
Praksis 2. og følgende generation!	- Omskærelse på 8. dagen - Proselyt-dåb	- Dåb af bekendende - Dåb af spædbørn

Dåb af børn

Bibelen er højeste autoritet. Men i vores forståelse af bibelens udsagn er det ikke uvæsentligt at se, hvordan Oldkirken, de første tre århundreder, forstod bibelen.

Det er vigtigt at se, hvorledes den tradition, hvori bibelens skrifter voksede frem, udviklede sig i deres forståelse af at leve på bibelens grund.

Tilsyneladende har indførelsen af dåb af børn af kristne familier været opfattet som en naturlig og bibeltro konsekvens.

Det er rimeligt at antage dåb af børn i Apg. 16:15, 31, 33 og 1.Kor. 1:16. Husstanden optræder som en samlet enhed, og selvom børn ikke direkte nævnes, ville disse husstande adskille sig fra gennemsnittet, hvor enhver husstand bestod af flere generationer og af såvel myndige som umyndige medlemmer.

Fra jødiske sammenhæng var det kendt, at når en hedningefamilie tilsluttede sig Jødedommen kunne det ske ved, at alle mandspersoner, voksne og spæde, blev omskåret. Kvinderne fik ikke omskærelsens tegn, men betragtedes alligevel som omfattet af det, omskærelsen betød for hele husstanden.

I Mark. 10:13-16 og paralleltekster, hvor Jesus velsigner børnene, imødegås ethvert krav og enhver påstand om den voksnes fortrin overfor Gud.

"Jesus blev vred og sagde til dem: "Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres." (Mark. 10:14)

Denne tekst er ikke i egentlig forstand en dåbstekst, men den understreger, at den voksne og myndige ikke har noget fortrin frem for barnet og den umyndige.

Hvad der ikke siges i de bibelske tekster, men som er en selvfølgelig forudsætning og som af den grund vejer dobbelt tungt er, at dåb kun giver mening i en religiøs sammenhæng, i et religiøst miljø. Tæt samhørighed med den aktive og gudstjenestefejrende menighed er en forudsætning før, under og efter dåben. Uden denne religiøse sammenhæng mister de bibelske tekster indhold. Dåben til Kristus (Kristi legeme er billedet på menigheden) er ingen garanti for noget som helst, men indgangen til kristenlivet, hvor ikke indgangen har størst betydning, men derimod livet i kirken og i verden, som kommer efter indgangen.

Betoningen af den religiøse sammenhæng som forudsætning for dåb kan også udtrykkes med, at troens tilstedeværelse er en betingelse for dåb.

Dåb og tro

I NT er troens *indhold* vigtigere end troens *præstation*. Det modtagende individs personlige tro kan være stærk eller svag eller umulig at konstatere. Men i den familie- og menighedssammenhæng, som individet befinder sig i før, under og efter handlingen, kan troens indhold, som er Kristus selv eller Ordet om Kristi frelsesgerning, være nærværende. Det miljø, som individet indgår i kan således være præget af tro på Kristus. Således er det fx ved mange undergerninger, som Kristus udfører. Se fx Matt. 8:5-13, 8:14-17, 9:2-8, 9:18-19, 15:22-28, Johs. 11:21-27 m.v. I 1.Kor. 7:14 omtaler Paulus den tilsyneladende almindelige opfattelse, at børn er helliget ved forældrenes tro.

".. en ikke-troende mand er helliget ved sin hustru, og en ikke-troende hustru ved broderen; ellers ville jeres børn jo være urene, men nu er de hellige."

Hvis personlig og synlig tro hos dem, der var i behov for Guds indgriben, skulle være betingelsen, eventuelt krævet udtrykt ved fremsigelse af en trosbekendelse, der udløste Kristi gerning, ville ingen af disse mennesker have modtaget hjælp. Men af den grund kan man ikke sige, at troen ikke er nogen forudsætning. Troens indhold er absolut til stede og nærværende i sammenhængen.

På samme måde skildres dåben i NT. Kirkens forvaltning af dåben giver kun mening, hvis det modtagende individ befinder sig i en religiøs sammenhæng, hvor alt, hvad der gøres, sker på troens grundlag.

Missions- og nådemiddel

Missionsbefalingen i Matt. 28:18-20, til dels parallelt i Mark. 16:15-16, gør dåben til en lydighedshandling, som er indstiftet af Kristus selv. Dåb og undervisning/oplæring er her sideordnede redskaber til at gøre folkeslagene til disciple.

"Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende." (Matt. 28:18-20)

I grundteksten benyttes lange tillægsformer. Præcisere oversættelse kunne være 'døbende dem' og 'lærende dem.' Dermed kan man ikke sige, at det ene kommer før det andet. Der er tale om to midler, dåb og undervisning, for at gøre mennesker til Jesu disciple, og disciple er troende mennesker, der praktiserer deres tro.

Dåben regnes som et af de to sakramenter. Praktiseret på grundlag af Kristi befaling er dåben et stærkt og synligt udtryk for det guddommelige initiativ af nåde, som hele den bibelske frelseshistorie er et langt vidnesbyrd om. Dåben udtrykker Guds initiativ overfor det enkelte menneske.

Dåben er et af flere *nådemidler*. Betegnelsen 'nådemiddel' udtrykker i sig selv, at det er et redskab, en kanal, et medium for noget, der ligger ud over midlet selv. Gud har i sit ord knyttet løfter om sin indgriben via nådemidlerne, når nådemidlerne benyttes i praksis. Intet tyder på, at nådemidlerne er rangordnede, eller at frelsen skal modtages gennem en bestemt prioritering af nådemidlerne. Derfor tror vi, at dåben formidler frelsens indhold, men ikke frem for de øvrige nådemidler, ikke i eksklusiv forstand. Den nåde, der formidles via dåben, er ikke forskellig fra den nåde, der formidles via forkyndelsen, nadveren, bønnerne og den kristne menigheds fællesskab. Dåben er ingen frelsesbetingelse på samme måde, som ingen af de øvrige nådemidler i sig selv er nødvendige for Guds frelse. Alene Ordet har en forrang.

"Kristus sendte mig ikke for at døbe, men for at forkynde evangeliet, dog ikke med talekunstens visdom, for at Kristi kors ikke skal blive til tom tale." (1.Kor. 1:17)

I Mark. 16:16 er manglende tro og ikke manglende dåb årsag til fordømmelse. Troen er frelsesbetingelsen, enten den individuelle og bevidste tro eller den til individet tilregnede tro. Troen er ikke et krav ved benyttelse af nådemidlerne, tværtimod bevirker og styrker nådemidlerne troen. Dåben har således en væsentlig plads i den kristne troslære. Men som et af flere nådemidler, et af to pagtstegn og sakramenter, er der intet bibelsk belæg for at løfte dåben op på et eksklusivt stade og gøre det til et teologisk hovedspørgsmål. Dåbslæren er vigtig, men har ikke så meget i sig, at det kan bruges som målestok for rettroenhed eller være kirkeadskillende.

Individ og menighed

Dåben er et individuelt anliggende, men absolut ingen privatsag. Dåben hører hjemme i gudstjenesten, i menighedens centrum. Dåben udføres af kirken, af menigheden, hvor den ordinerede præst forvalter sakramentet på det troende fællesskabs vegne. Således er dåben en Guds-dimension, der er en gave, som menigheden via den ordinerede tjeneste administrerer i henhold til bibelens løfter om Guds handling i gaven. Dåben er dermed også menighedens bekendelses- og lydighedshandling. Dåben har forkyndelseskarakter for alle, der overværer handlingen.

Dåbshandlingen har *gyldighed*, når den udføres med vand og i den treenige Guds navn. Dåbens *betydning* vil aldrig aftage eller kunne bortviskes, men dåbens *virkning* er ikke knyttet til den øjeblikkelige handling, men til livet i tro, som følger efter. Denne tematiske opdeling af dåbslæren i beskrivelsen af dåbens gyldighed, dåbens betydning og dåbens virkning har været god lære i den vestlige gren af kristendommen helt tilbage til ca. år 400. Augustinus udviklede og benyttede denne opdeling af dåbsforståelse for at modvirke at alle aspekter af dåbslæren fejlagtigt knyttes til selve dåbshandlingen.

På god reformatorisk vis afvises enhver tanke om, at Guds handling automatisk sker i kraft af den ceremoni, som præsten udfører. Guds frelse er ikke på magisk vis lænket til den af præsten udførte handling. Forholdet mellem dåbshandlingen og Guds virke er en trosdimension, hvor løfterne i Guds ord tages alvorligt og direkte, men hvor tyngden, opmærksomheden altid er rettet mod Guds selvstændige og frie initiativ. Vor stadige afhængighed af ham står fast.

Dåben er et tegn og en nåde. Tegnet er til at tage og føle på. Nåden og dermed dåbens *betydning* er knyttet til tegnet, men som en tilregnet og givet gave, hvis *virkning* strækker udover tegnet.

Dåb og menneskesyn hører sammen

Syndens realitet er ikke Guds ønske, men må alligevel betegnes som en del af betingelserne for menneskelivet. Synden er en del af det, der konstituerer menneskelivet. Derfor siger vi, at mennesket på den ene side er skabt i Guds billede og på den anden side, at mennesket, *uden Gud*, er totalt fordærvet af arvesyndens skyld og arvesyndens fordærv. Bibelen lærer os imidlertid om Gud, at hans væsen er således, at han ikke tillader, at mennesket lades i stikken uden ham. Det betyder, at Guds nåde altid er først og altid er størst.

På den baggrund kan vi *ikke* hævde, at et menneske ved fødselen er i en tilstand, hvor det er regnet som fortabt og henvist til evig straf, og hvor det er afhængig af at skulle være midtpunktet for en kirkelig handling for at opnå Guds nærvær og Guds gunst. Et menneskefoster eller barn behøver ikke at gennemgå en speciel ceremoni for at blive genstand for Guds begyndende og frelsende indgriben.

"Herrens ord kom til mig: 'Før jeg dannede dig i moders liv, kendte jeg dig, før du kom ud af moders skød, helligede jeg dig.'" (Jer. 1:5)

"Da jeg endnu var foster, havde du mig for øje." (Salm. 139:16)

Guds nåde er nok og nærværende. Når Gud således allerede *har påbegyndt* sin frelsende gerning i mennesket, er det i sig selv *et* af kriterierne på, at mennesket er berettiget til at modtage dåbens sakramente, som netop er tegnet på det, der allerede er begyndt.

Dette ræsonnement hænger sammen med konsekvenserne af menneskets syndighed. Vores forståelse af Gud gør, at vi ikke kan tro, at han alene på grund af den del af arvesyndens kollektive *skyld*, der påhviler den enkelte, vil tillade, at mennesket fortabes. Fortabtheden står i forhold til den skyld og vantro, som mennesket på grund af sin egen bevidste forvaltning af livet måtte pådrage sig. Arvesyndens fordærv, der påfører individet dets onde og selvhævdende tilbøjelighed, står naturligvis tilbage, men det er ikke først og fremmest et juridisk forhold, som tilgivelsen kan rette op på.

Sagt på en anden måde: Barnet har ikke selv lagt afstand til Gud. Dets egen status overfor Gud er ikke belastet af personlig skyld.

Lidt populært har man sagt, at metodisterne ikke døber børn, fordi de skal blive Guds børn, men fordi de allerede er det.

Hvilken hindring?

En vurdering af, hvem der er berettiget til at modtage dåben, kan let afspores ved en opremsning af dåbskandidatens kvaliteter fx krav om kandidatens kundskaber og trosoplevelse og bekendelse. Dermed svækkes Guds-dimensionen, det sakramentale, den objektive betydning af dåben. Det afgørende spørgsmål må i

bibelsk belysning altid være: hvilken *hindring* er til stede? Dette spørgsmål blev rejst i forbindelse med Hofmanden i Apg. 8:36 og Kornelius og hans husstand i Apg. 10:47 og i Mark. 10:14 (parallelt i Matt. 19:14 og Luk. 18:16), hvor Jesus tillader børnene at komme til ham. Mennesket kan ikke påføre sig selv en negativ kvalitet, som frakender det retten til at modtage dåben. Det forbyder Guds væsen, og ham vil vi ikke hindre.

"Hvem vil fordømme? Kristus Jesus er død, ja endnu mere, han er opstået og sidder ved Guds højre hånd og går i forbøn for os. Hvem kan skille os fra Kristi kærlighed? ... For jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre." (Rom. 8:34-35, 38-39)

Der er altså ingen hindringer i forhold til Gud. Men der er nogle krav som skal opfyldes til situationen totalt, for at det giver mening at praktisere dåben:

- Den menighedsmæssige sammenhæng må være en realitet. *Konkret* må det sandsynliggøres, at dåbskandidaten vil indgå i den aktive menigheds tilbedende fællesskab.

- Dåben må være indsat i et forløb af undervisning og oplæring. *Konkret* må menigheden påtage sig ansvaret for at stille undervisningsprogrammer til rådighed hvor undervisningen forud for overhøring eller frikirkelig konfirmation også er medregnet. Og dåbskandidatens nærmeste pårørende må ved aflæggelse af løfte påtage sig ansvaret for en kristen opdragelse, og ved deres eksempel og nærvær i menigheden have vist, at de med sandsynlighed kan og vil efterleve dette løfte.

- Der må være en naturlig forståelse for, at dåb og kristenliv og personlig modtagelse af frelsen hører sammen før de enkelte leds fulde indhold er fuldbyrdet. Dåben peger dermed frem mod den *konkrete* personlige bevidstgørelse eller omvendelse med efterfølgende personlig bekendelse, som er vigtigere end dåbshandlingen i sig selv, fordi dåbens indhold endeligt modtages og virkeliggøres i den personlige bevidstgørelse eller omvendelse.

Den almindelige dåbskandidat er et menneske, der er bevidst om sin egen åbne forventning om Guds frelsesgerning. I troen indtager mennesket en åben og positiv forventende holdning overfor Gud.

I tilfælde, hvor troens indhold og forventning er tilstede i det religiøse fællesskab, som personen naturligt har del i, kan dåbskandidaten være en person, der ikke har evnen til selv at udtrykke personlig tro, herunder små børn. Hvis situationen berettiger, at kirken formidler dåbens gave, må vi ikke hindre dem i at få gaven.

Praktisk taget alle metodistfamilier i Danmark lader deres børn døbe.

Hvad er dåben et tegn på?

Dåben er et af flere midler, som formidler frelsens indhold, ikke på grund af Guds nåde, men på grundlag af *Kristi forsoningsværk*.

Med tanke på Jesus skriver Paulus at "sådan er en enkelts retfærdige gerning også blev til retfærdighed og liv for alle mennesker." (Rom 5:18)

I dåben retfærdiggøres mennesket i forhold til arvesyndens kollektive skyld. Det er ikke en retfærdiggørelse af den personlige og individuelt bevidste skyld, som mennesket er ansvarlig for i tiden efter dåbshandlingen.

I dåben *tilsiges* mennesket genfødselen og helliggørelsen, som Guds hensigtserklæring og som et *tilsagt* opgør med syndens fordærv i mennesket. På den måde er dåben et genfødselsbad, hvor genfødselen *ikke* finder sted i den øjeblikkelige handling, men hvor retfærdiggørelse og genfødselse er en del af Den nye Pagt. Dåben er et tegn på og indeholder denne pagt fuldt ud, uden dog at virkeliggøres og få konsekvens før dåbskandidaten har taget indholdet til sig og givet Gud respons. Det er som en gave, der fuldt ud gives, men som først bliver betydningsfuld, når modtageren lukker gaven op og gør brug af indholdet.

I dåben bliver mennesket indlemmet i den hellige, almindelige Kirke, som den er repræsenteret ved den lokale menighed. Men den døbte bliver ikke fuldt ud indlemmet i et bestemt trossamfund. Vi kalder det et prøvemedlemsskab eller et forberedende medlemsskab. Der er absolut tale om et medlemsskab, hvor personen er en del af det kristne fællesskab og står under dets omsorg. Men medlemsskabet bliver først helt i det øjeblik, personen efter egen vurdering kan tilslutte sig.

Når dåbskandidaten selv er rede til at svare for sig og bekende sin kristne tro og udtrykke eget ønske om medlemsskab af den bestemte kirke, kan fuldt medlemskab finde sted. I Metodistkirken sker det som et led i gudstjenesten, hvor kandidaten bekender sin tro, bekræfter dåbens pagt og fremsiger ønsket om fuldt medlemsskab. Først dermed har dåben fået sin fulde betydning af at være *indgangen* i kirken. Naturligvis kan dåb og overhøring eller frikirkelig konfirmation og medlemsoptagelse være sammenfaldende, hvilket det ofte er, når mennesker uden nogen kristen baggrund tilslutter sig kirken. Men det er ikke det almindeligste.

Dåben er en engangshandling, som ikke kan gentages, hvis meningen skal bevares.

Dette er, hvad metodismen forstår ved den frugtbare spænding mellem dåbens sakramentale og evangeliske aspekter. Ensidig betoning af det sakramentale, Guds handling, vil svække omvendelsen og dermed svække virkeliggørelsen af retfærdiggørelsen og genfødselen. Ensidig betoning af det evangeliske aspekt, menneskets handling, vil tillægge dåben som Guds gave en minimal betydning og reducere dåben til en bekendelseshandling. En polarisering af de sakramentale og evangeliske aspekter vil gøre det svært, at få dåb, omvendelse og kristenliv til at

hænge sammen. Et frugtbart og afbalanceret spændingsforhold, men absolut et spændingsforhold, er god harmoni med Bibelen.

Metodistkirkens ritualbog

Kirkens ritualbog udtrykker dåbsforståelsen på den mest praktiske måde. Dåben indgår i det hovedafsnit, som bærer overskriften "Optagelse i kirken." Fra dette indledende og forklarende afsnit er følgende taget. Derefter følger kirkens to dåbsritualer:

Optagelse i kirken

Indledning

"Eller ved I ikke, at alle vi, som er blevet døbt til Kristus Jesus, er døbt til hans død? Vi blev altså begravet sammen med ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv. For er vi vokset sammen med ham ved en død, der ligner hans, skal vi også være det ved en opstandelse, der ligner hans." (*Rom. 6:3-5.*)

I Kirkeordningen kan vi læse, at vor kirke og dens menighed er:

"... en uadskillelig del af den universelle kirke, som består af alle, der tager imod Jesus Kristus som Herre og Frelser, og som vi i den apostolske trosbekendelse erklærer, er den hellige almindelige kirke." (*K.O. 1993. § 203.*)

Ved dåben til Kristus bliver man indlemmet i den almindelige kirke, som er den nye pagts fællesskab. Den, som vil være medlem af vor kirke, må derfor være døbt, men skal desuden selv bekræfte sin dåb og udtrykke vilje til at leve i den nye pagts fællesskab. Dette handler de følgende fire ritualer om.

1. Om dåbens sakramente og dåb af børn siger kirkeordningen:

"Dåben er ikke blot et bekendelsestegn og et skelnemærke, hvorved de kristne adskiller sig fra andre, der ikke er døpte, men den er også et tegn på genfødsel eller den ny fødsel. Dåb af spædbørn skal bibeholdes i kirken."

(*K.O. 1993. § 67: Religionsartikel XVII.*)

"Da Guds forsonende kærlighed, sådan som den blev åbenbaret i Jesus Kristus, omfatter alle mennesker, og da Jesus udtrykkeligt sagde, at Guds rige er børnenes, så skal præsten i hver menighed alvorligt formane alle kristne forældre eller værger til at overgive deres spædbørn til Herren ved dåben. Før dåben skal præsten indgående undervise forældre eller værger om, hvad dette sakramente og de løfter, de aflægger, indebærer. Det forventes af forældre eller værger, der bærer deres børn til dåb, at de alvorligt bestræber sig på at opdrage dem efter Guds ord og i kirkens fællesskab..... Denne forpligtelse skal fremholdes for dem, og de skal alvorligt formanest til at opfylde den. Ved dåben skal de oplyses om, at menigheden gennem kristen undervisning vil bistå dem med at give børnene en kristen opdragelse." *(Fra K.O. 1993. § 221.)*

Mindst en af forældrene eller værgerne skal være medlem eller prøvemedlem af kirken. Kirkeordningen betoner således stærkt, at forældre og menighed har ansvar for, at de døbte børn bliver undervist i den kristne tro. Det drejer sig om at forbedre dem til den tjeneste, vi, som Kristi efterfølgere, er kaldet til at udføre. Om dette siger Kirkeordningen:

"Den almindelige tjeneste, som alle kristne skal udføre i Kristi navn og ånd, er både en gave og en opgave. Gaven er Guds ufortjente nåde. Opgaven er uindskrænket tjeneste. Indlemmelse i kirken sker ved dåben, og mennesker i alle aldre kan døbes.....Efter dåben følger opdragelsen, og gennem denne opdragelse vil kirken skabe en øget bevidsthed hos de døbte om kravet om at tjene Kristus." *(Fra K.O. 1993. § 106.)*

2. Dåb af voksne har samme indhold som dåb af børn, men det er naturligt, at den voksne før dåben bekender sin tro og fremsætter ønsket om at blive døbt i den treenige Guds navn og dermed blive indlemmet i den nye pagts fællesskab. Ved dåb af voksne er det ligeledes naturligt, at den døbte optages som medlem af menigheden enten samtidigt eller ved en af de umiddelbart efterfølgende gudstjenester.

3. Overhøringen er afslutningen på et undervisningsforløb, hvis formål er at give de unge kendskab til Bibelen og den kristne tro. En sådan undervisning står åben for alle interesserede. Ved overhøringen nedbeder menigheden Guds velsignelse over dem, der har fulgt undervisningen.

4. Den egentlige konfirmation, d.v.s. menneskets egen bekræftelse af den nye pagt i Kristus, sker ved medlemsoptagelsen. Her erklærer det kommende medlem sig desuden villig til at gå ind i tjenesten i Kristus. Om dette siger Kirkeordningen:

"Tjenesten i Kristus vedkendes ved optagelsen i fuld forening med kirken. Her bekræftes og fornyes dåbsløfterne med henblik på den kommende livsgerning. Tjenesten modtages og begyndes i en menighed, men tilskyndelsen til at tjene driver altid et menneske udenfor menighedens grænser mod hele det menneskelige fællesskab. Guds gaver er mangeartede og afføder en mangfoldighed af tjenester, som alle har deres betydning og værdi." (*Fra K.O. 1993. § 106.*)

Praktisk note:

I forbindelse med dåbsgudstjeneste: Dåbsvandet kan opbevares i en kande på alterbordet og først hældes i dåbsfadet lige før dåbshandlingen. Ved dåb af voksne kan dåbskandidaten knæle ved døbefonten, eller døbefonten kan placeres tæt ved alterringen, hvis dåbskandidaten benytter knæfaldet.

Dåb af børn

Dåb af personer, der ikke selv kan svare.

Gudstjenesten indledes med Den Apostolske Trosbekendelse.

Dåbsfamilien kaldes frem til alteret.

Præsten siger til menigheden:

Præst: Nåde være med jer og fred fra Gud, vor Fader,
og Herren Jesus Kristus!

Præsten henvender sig til forældrene:

Præst: Kære forældre.
Barnet er en gave fra skabelsens og frelsens Gud.
I er kommet for at takke Gud for barnet og for at lade det døbe.
Hvad er barnets navn?

(En af forældrene svarer:) NN

Præst: Kære menighed!

Guds kærlighed er åbenbaret i Jesus Kristus og omfatter alle mennesker. I dåben stadfæstes Guds store frelsesgerninger. Jesus siger, at Guds Rige er børnenes. NN modtager i dåben tegnet på den nye pagt og indlemmes i Guds hellige kirke. Menigheden betros derved den ansvarsfulde tjeneste at omslutte ham/hende med trofast forbøn og omsorg og at vise vejen til Kristus. Påkald derfor Gud vor Fader og bed ham om, at han, som har genløst alle mennesker ved sin elskede søns blod, vil give NN, som nu skal døbes med vand, at han/hun også må blive døbt med Helligånden og blive et værdigt medlem af Kristi kirke.

Præst: Lad os bede:

Almægtige Gud, vi takker dig for NN og for, at du fra begyndelsen har omsluttet ham/hende med din kærlighed. Vi beder dig, se til ham/hende i barmhjertighed, og skænk ham/hende nåde til at blive fast i troen, glad i håbet og rodfæstet i kærligheden. Giv, at han/hun må leve sejrrigt her på jorden og indgå i livet, som kommer, ved vor Herre Jesus Kristus. Amen!

Lad os rejse os og høre evangeliets ord:

Jesus siger: "Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende." (*Matt. 28:18 - 20.*)

Endvidere siger Jesus: "Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres. Sandelig siger jeg jer: Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det." Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem." (*Mark. 10:14 - 16.*)

Dåb i bibelen og i kirken

Præsten spørger barnets forældre:

Præst: Kære forældre!
Vil I, med Guds hjælp, påtage jer ansvaret for, at NN, så snart han/hun er i stand til at lære, bliver undervist i, hvad dåben betyder, får anledning til at lære Bibelen at kende og bliver oplært i den kristne tro, og vil I ved jeres eksempel søge at lede ham/hende ind i menighedens fællesskab?

(Forældrene svarer:) Ja!

Præsten tager barnet, døber det med tre håndfulde vand og siger:

Præst: NN (*hele navnet udtales!*)
Jeg døber dig i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Amen!

*Derefter synges verset: "O, du som os velsigned..." nr. 475 v. 5
eller andet passende vers.*

*Præsten afleverer barnet og beder en frit formuleret bøn
eller med følgende ord:*

Præst: Nådige Gud, alle menneskers Fader! Beskyt og bevar NN som dit barn gennem hele livet. Led ham/hende ad dine veje, fri af fristelser og farer, og gør ham/hende til medskaber på sit eget liv. Giv, at NN, når han/hun vokser op, også må vokse i Jesu Kristi kundskab, og led ham/hende ved Helligånden frem til personlig tro på Jesus Kristus som sin Frelser og Herre.

Almægtige Gud! Velsign denne familie og lad Helligånden hellige deres sind og lede deres tanker, ord og handlinger, så de må være forenede med dig ved troens, kærlighedens og lydighedens bånd.

Alle: Vor Fader, du som er i himlene!
Helliget blive dit navn,
komme dit rige,
ske din vilje
som i himlen således også på jorden;
giv os i dag vort daglige brød,
og forlad os vor skyld,
som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke ind i fristelse,
men fri os fra det onde.

Dåb i bibelen og i kirken

For dit er Riget og magten og æren
i evighed! Amen.

Præsten lægger hånden på barnets hoved.

Præst: Herren velsigne dig og bevare dig,
Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig,
Herren løfte sit ansigt mod dig og give dig fred!
I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.
Amen!

Dåb af voksne Dåb af personer, der kan svare for sig selv.

Gudstjenesten indledes med Den Apostolske Trosbekendelse.

Præst: Nåde være med jer og fred fra Gud, vor Fader, og Herren Jesus Kristus!

Præst: Kære menighed!
Vi skal i dag døbe NN.
Guds kærlighed er åbenbaret i Jesus Kristus og omfatter alle mennesker. I dåben stadfæstes Guds store frelsesgerninger, og i dåben modtages tegnet på den nye pagt, og vi indlemmes i Guds kirke og forenes til et nyt folk. Da nu NN er kommet for at blive døbt, betros menigheden den ansvarsfulde tjeneste, at omslutte ham/hende med trofast forbøn og omsorg. Påkald derfor Gud, vor Fader, og bed ham om, at han, som har genløst alle mennesker ved sin elskede søns blod, vil give NN, som nu skal døbes med vand, at han/hun også må blive døbt med Helligånden, må vokse i nåden og blive et værdigt medlem af Kristi kirke.

Præst: Lad os bede!
Almægtige Gud, vi takker dig for NN og for, at du fra begyndelsen har omsluttet ham/hende med din kærlighed. Vi beder dig, fyld NN med Helligånden, så han/hun forbliver fast i troen, glad i håbet og rodfæstet i kærligheden. Giv, at han/hun må leve sejrrigt her på jorden og indgå i livet, som kommer, ved vor Herre Jesus Kristus. Amen!

Dåb i bibelen og i kirken

Præst: Lad os rejse os og høre evangeliets ord:

(Et eller flere af følgende skriftsteder læses:)

Præst: Jesus siger: "Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende."

(Matt. 28:18-20.)

Præst: "Peter svarede: 'Omvend jer og lad jer døbe i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave. For løftet gælder jer og jeres børn og alle dem i det fjerne, som Herren vor Gud vil kalde på.' Og med mange andre ord vidnede Peter og formanede dem og sagde: 'Lad jer frelse fra denne forkvaklede slægt!' De, som tog imod hans ord, blev døbt, og den dag blev der føjet næsten tretusind mennesker til." *(Apg 2:38-42)*

Paulus skriver: "Vi blev altså begravet sammen med ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv." *(Rom. 6:4.)*

Præsten siger henvendt til den, der skal døbes:

Præst : Bekender du Jesus Kristus som din frelser og Herre, og vil du forpligte dig til lydighed mod hans vilje?

Svar: Ja.

Vil du antage og bekende den kristne tro, som den er indeholdt i hele Bibelen?

Svar: Ja.

Vil du døbes på denne tro?

Svar: Ja.

NN knæler ved døbefonden og døbes med ordene:

NN, jeg døber dig i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Amen.

Præsten beder en fri bøn, som afsluttes med Fadervor.

Dåb i bibelen og i kirken

(Hvis dåbskandidaten samtidigt skal optages som medlem af menigheden stilles yderligere et spørgsmål. Kandidaten rejser sig.)

Præst: Du er nu blevet døbt og ønsker at blive optaget som medlem af menigheden. Derfor stiller vi dig yderligere et spørgsmål, som stilles til alle nye medlemmer:

Præst: Vil du med Guds hjælp leve et kristent liv, være trofast mod Metodistkirken og være med til at opretholde den ved dine bønner, dine gaver, dit nærvær og din tjeneste?

Svar: Ja!

Præst: Velkommen som medlem af menigheden!

(Det nye medlem knæler. Velsignelsen lyses under håndspåleggelse:)

Herren velsigne dig og bevare dig,
Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig,
Herren løfte sit ansigt mod dig og give dig fred!
I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.
Amen!

